

[Aase Olesen]

indført, og når der skal spares næste gang, bliver indtægtsgrænserne sat yderligere ned.»

Jeg ved ikke, hvori den begrundede frygt består. Jeg kender ikke begrundelserne, men jeg kan i hvert fald sige, at mig bekendt – og det vil sige: efter hvad forligspartierne har talt om – er der intet, der kan begrunde en sådan udtalelse. Den er, så vidt jeg har kunnet se, ikke blevet dementeret.

Jeg er bange for, at det, der er sket her i år, har gjort, at man i hvert fald i den første halvdel af året har forskertset mulighederne for virkelig at arbejde på det, som var handicapårets mening. Det var naturligvis meningen, at vi skulle arbejde på at øge forståelsen mellem ikke-handicappede og handicappede, øge forståelsen for, at handicap ikke kun kan være synlige, men også usynlige, og at de usynlige handicap måske er dem, som er allersværest at få accepteret.

Vi skulle have brugt handicapåret til at øve en indsats for at forbedre det fysiske miljø for alle. Jeg synes, det er godt, at man mange steder, f.eks. i forbindelse med handicaptouletter, er begyndt at skrive: »Toiletter for alle«. Der ligger noget meget væsentligt i det at indse, at forbedrer vi forholdene, ikke mindst de fysiske forhold, for handicappede, forbedrer vi forholdene for alle. Ikke bare fordi det er til alles bekvemmelighed, men også, fordi vi alle – eller næsten alle – på et eller andet tidspunkt i vores liv kan siges at være handicappede. Det kan være, når vi er på vej ind i en sygdom. Det kan være, når vi lige netop er blevet opereret. Det kan være, når vi er gravide. Det kan være, når vi er blevet ældre og har mistet en af vore sanser. På et eller andet tidspunkt i vores liv er vi alle handicappede i relation til det fysiske miljø og de krav, det stiller til bevægelighed.

Vi burde have brugt handicapåret til at tage en række nødvendige særlige initiativer på områder, hvor vi endnu langt fra har nået, hvad der skulle nås. En del er nævnt her i dag, og jeg mener, det er rimeligt, at vi også i socialudvalget ser på en række af de områder, hvor vi alle er enige om, at vi ikke har nået nok. Jeg kan nævne forbedrede forhold for svagtsende og blinde, forbedret informationstjeneste generelt, lydavisere, sekretærbi-stand osv. Vi burde interessere os meget for, om samarbejdet i kommunerne mellem socialforvaltningen og skolerne er i orden nu, hvor de handicappede børn gerne skulle un-

dervises i folkeskolen. Vi kunne have taget initiativer omkring handicapidræt og gjort noget særligt, som det også er nævnt af tidligere talere, for, at det offentlige påtager sig den opgave – ikke mindst i den nuværende beskæftigelsessituation – at sørge for at tilbyde handicappede beskæftigelse.

Jeg vil gerne udtrykke håbet om, at man fortsat vil tage alle disse initiativer, og at de ikke skal strande på en misforstået politisk betonet konfrontation, som jeg mener der ikke er megen baggrund for at opretholde. Jeg vil derfor sige, at vi i dag ganske roligt – vi har passeret den 1. januar – burde afvente resultaterne af det lovgivningskompleks, vi gennemførte i juni 1980. Jeg mener, at den frygt, der har været udtrykt herfra – den overdrevne hetz, vil jeg godt sige, fra nogle politikeres side – for, hvad ændringen f.eks. af § 48 vil betyde, bør holde op.

Hvis jeg troede på bare en smule af det, som hr. Brixtofte eller fru Agnete Laustsen påstår vil være resultatet, ville jeg stemme for den dagsorden, der er foreslået, men vi har jo allerede i maj måned fra forligspartiernes side klart sagt i betænkningen, hvordan denne lovændring skal forstås, og vi har oven i købet sagt, at bliver det ikke tilfældet ude i kommunerne, vil vi følge arbejdet med henblik på at ændre forholdet. Derfor mener jeg, det er en urimelig måde at fremstille det på, at resultatet vil blive øget institutionsanbringelse. Der står udtrykkelig det modsatte i den betænkning, der blev lavet i sommer.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 12.02.

Mødet genoptaget kl. 13.30

Forhandlingen genoptoges.

Arne Melchior (CD):

Fru Nathalie Lind, som jeg ikke kan andet end respektere, også og måske ikke mindst når hun er indigneret, og også på trods af, at jeg somme tider er uenig med hende, som jeg er det i den sag, vi behandler i dag, beskæftigede sig lidt med, hvad »handicap« egentlig